

Aucaners bezogt [. . .] en vond daarin dat bedoelde priester op het Poligoedodorp een paar Corjalen met Bonninegers had ontmoet, welke hem *gesmeekt* hadden, zijlieden uit de slavernij der Aucaners te redden en vurig wenschten door het fransche gouvernement beschermd te worden en eenen leeraar te ontvangen. In het rapport stelt hij mij vooral daar als iemand die als „protestant enragé” alles in het werk stelt om „les intérêts mesquins de la Hollande” te bevorderen, dat het ontegenzeggelijk was dat de Lava en de boschnegers welke het regter oever van de Tapahonirivier bewoonden tot frankrijk behoorden, hetwelk hij, Neu, aan de boschnegers ook te kennen gaf. (De goede priester had niet achter het tabbetje \* gekeken, daarom ook niet gezien hoe groot de Lawa was). Zijn raad was nu om deze volkeren te gewinnen en vooreerst (begrijpelijk) roomsch te maken.”

Dit rapport schreef de Franse priester aan Monseigneur Dossat, de apostolische prefekt in Cayenne, en Kappler, beledigd een „protestant enragé” genoemd te worden, protesteerde schriftelijk bij de bisschop.

Het Gouvernement staakte nu tot het begin van de 20<sup>ste</sup> eeuw de pogingen om invloed op de bosnegers aan de Marowijne te krijgen door middel van de zending. Wel trachtten de Herrnhutter zendelingen vaste voet bij de Djoeka's te krijgen, maar, „ondanks ingespannen arbeid bleven de deuren dicht”,<sup>29</sup> óók toen de in 1888 benoemde Granman Osseisi meer open bleek te staan voor contact met de buitenwereld. Hij wilde zijn volk wel laten ontwikkelen door onderwijs, en kreeg op zijn verzoek een onderwijzer-zending, I. G. Spalburg, op zijn standplaats Drietabbetje (1896 - 1900), maar de combinatie van onderwijs met zending vond zoveel tegenstand, dat de kinderen wegbleven en de school werd opgeheven.

De Rooms-Katholieke Missie, die zich in Suriname pas omstreeks 1867 met de Bosnegers en Indianen begon bezig te houden, verging het niet beter.

#### SLOTOPMERKING

Concluderend kan men zeggen dat de pogingen van de regering, om het isolement van de bosnegers te verbreken en integratie te bevorderen, niet het gewenste resultaat hadden.

---

\* Eilandje in de rivier.

Oorzaken hiervan waren:

- 1e. Het gouvernement decreeteerde plannen en besluiten zonder zich rekenschap te geven van de opvattingen die de bosnegergroepen hadden over de verhouding waarin zij stonden tot de regering.
- 2e. Onbekendheid met de drijfveren van elkanders reacties, waarbij angst voor hernieuwde aanvallen, wantrouwen in en depreciatie van de andere samenleving, en starheid in prestigekwesties een rol speelden.

Deze beide oorzaken maakten het de bestuursambtenaren moeilijk de hun opgedragen taak met succes ten uitvoer te brengen.